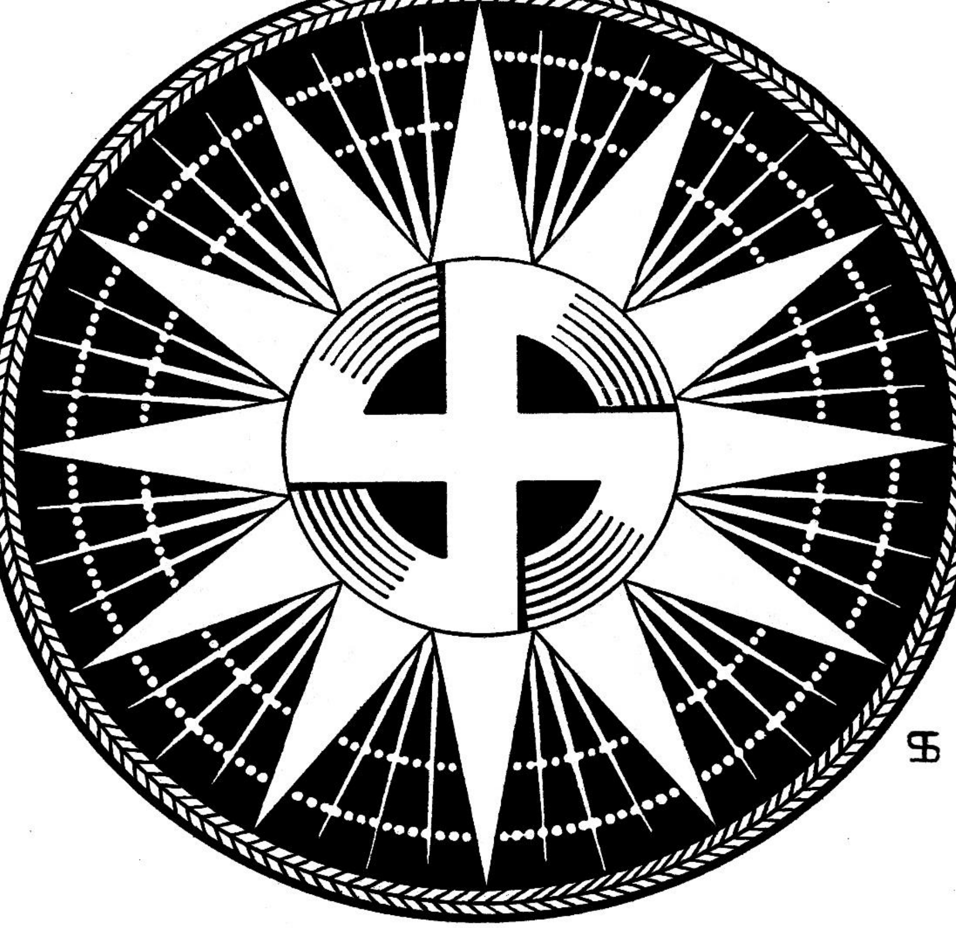
Jörg Lechler

ΣΒΑΣΤΙΚΑ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ

2η έκδοση στα Ελληνικά

Τίτλος πρωτοτύπου:
Sinn und Weg des Hakenkreuzes

Γραμμένο από τον αρχαιολόγο Δρ. Γιέργκ Λέχλερ (1894-1969), αυτό το εκτενές άρθρο δημοσιεύθηκε το 1935, στο τεύχος Δεκεμβρίου του περιοδικού *Der Schulungsbrief*, ένα σημαντικό εργαλείο του Κόμματος για την εκπαίδευση του λαού. Υπεύθυνοι αυτής της μηνιαίας έκδοσης ήταν το Γραφείο Εκπαίδευσης του Ράιχ και το Γερμανικό Μέτωπο Εργασίας. Αυτό το σπάνιο ντοκουμέντο παρουσιάζεται για να καλύψει το βιβλιογραφικό και ιστορικό κενό σχετικά με την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία (1933-1945).

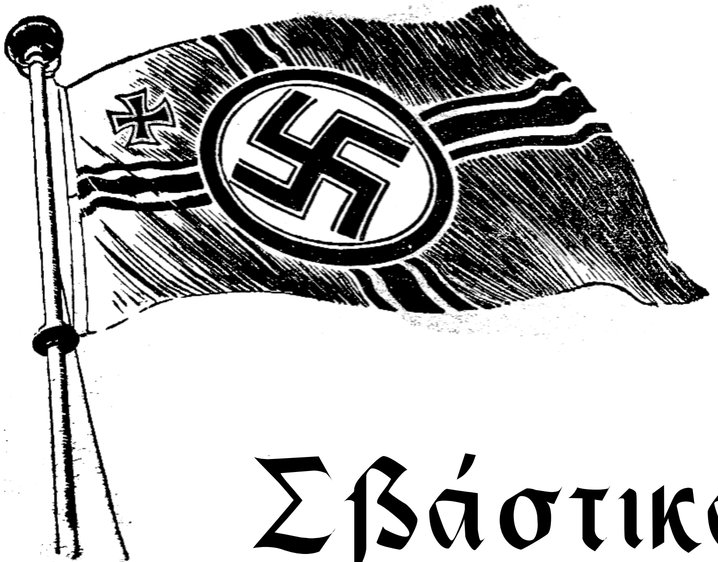
Μετάφραση – Επιμέλεια:
Βασίλειος Τραγάρας

kukneionasma.wordpress.com

Kukneion Asma

Το εξώφυλλο του τεύχος Δεκεμβρίου (1935),
της περιοδικής έκδοσης *Der Schulungsbrief.*

του Jörg Lechler

Σβάστικα, η Σημασία και η Πορεία της

Σβάστικα: η σημαία του Ράιχ, η πολεμική σημαία του Ράιχ! Είναι, κατά συνέπεια, ένα σύμβολο ενότητας του γερμανικού λαού, που έχει συντροφεύσει τους προγόνους του κατά τη διάρκεια των Εποχών του Λίθου, του Χαλκού, του Σιδήρου, και της πρώιμης ιστορίας του. Μα και τον Γερμανό άνδρα, από τον Μεσαίωνα, μέχρι και τη σημερινή εποχή: 5.000 χρόνια γερμανικής ιστορίας βρίσκονται στη Σβάστικα!

Η Σβάστικα, ήδη από την αφετηρία της Κοινής Εποχής, συναντάται πολύ συχνά στις γερμανικές φυλές, σε εκατοντάδες τεφροδόχους γεμάτες με τέφρα, σε αναρίθμητα κοσμήματα, όπλα, ρούχα και αντικείμενα εξοπλισμού, τόσο συχνά, που κάποιος μπορεί κάλλιστα να την ονομάσει «γερμανικό εθνικό σύμβολο». Ακόμη και 3.000 χρόνια πριν από τότε, δηλαδή πολύ πιο πριν, κατά την Εποχή του Λίθου, του νορδικού πολιτισμού της βόρειας Γερμανίας – εκεί όπου αναπτύχθηκε, αρχικά, ο γερμανικός λαός – συναντάμε, ξανά, τη Σβάστικα. Είναι πραγματικά άρρηκτα συνδεδεμένη με την πατρίδα μας.

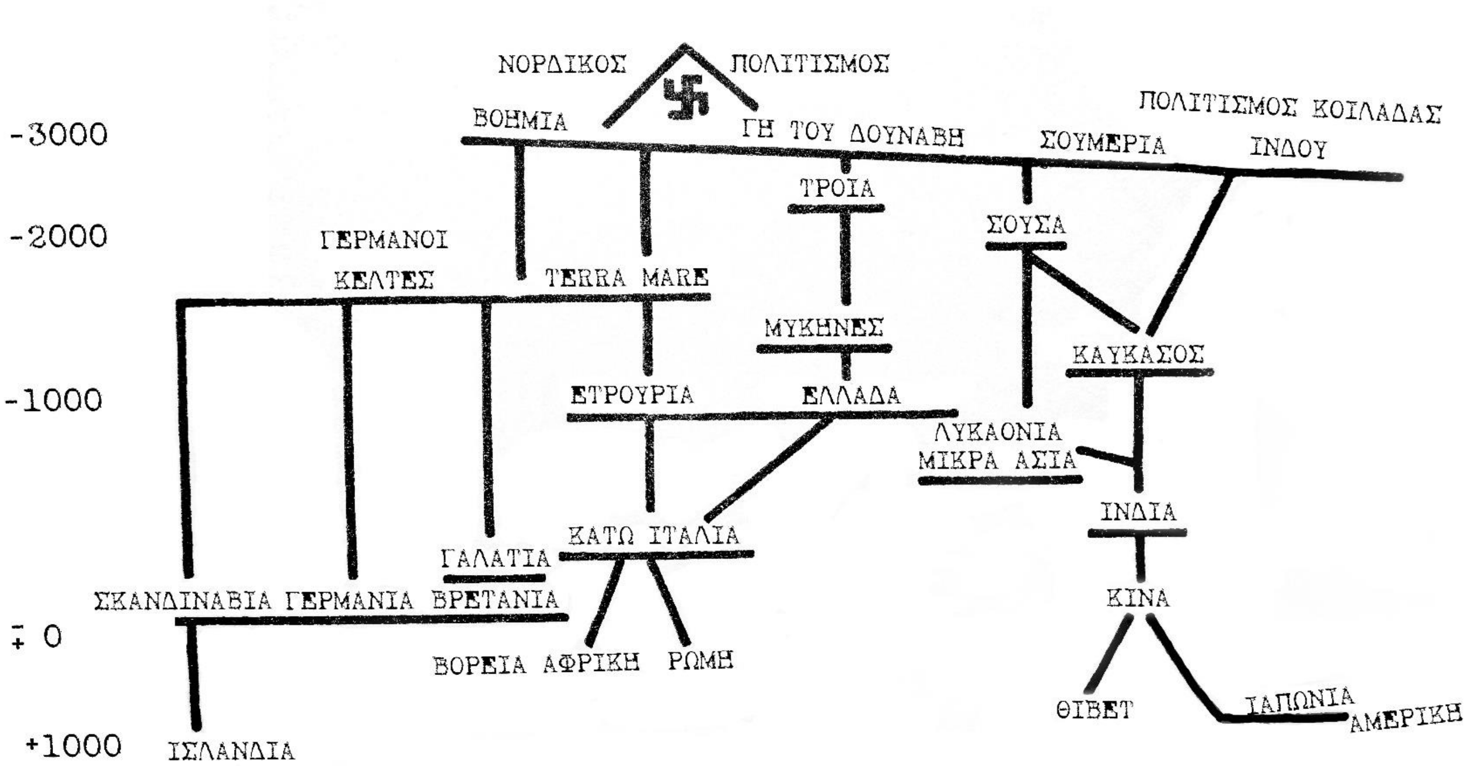
Έρχονται λοιπόν οι ακαδημαϊκοί, με ένα πλατύ χαμόγελο, ή εκείνοι που έχουν ταξιδέψει στον κόσμο, και λένε διάφορα, ο κάθε ένας τους βαθιά πεπεισμένος για την ορθότητα του ισχυρισμού του: «Ναι, μα η Σβάστικα έχει κινεζική προέλευση!» Ή ακόμη: «Είναι ένα καθαρά ινδικό

σύμβολο!». Εν συντομία, δεν υπάρχει τίποτα που να μην υποτίθεται ότι είναι αυτό το σύμβολο. Το τελευταίο που λένε, είναι το εξής: ότι όλοι οι λαοί είχαν τη Σβάστικα, χωρίς να την έχουν γνωρίσει, δανειστεί ή υιοθετήσει από κάποιον άλλον λαό· ότι αποτελεί απλά «ανθρώπινη επινόηση». Αυτή είναι η διέξοδός τους, η απάντησή τους. Υποθέτουν ότι η δομή του ανθρώπινου νου είναι η ίδια σε όλον τον κόσμο, τόσο ίδια, που λένε ότι η Σβάστικα επινοήθηκε ταυτόχρονα σε διαφορετικές τοποθεσίες, μακριά η μία από την άλλη, γίνοντας από τους λαούς, ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον, σύμβολο. Θέλουν να υποθέσουμε, δηλαδή, ότι δεν έχουν κάποια κοινή προέλευση οι Σβάστικες μεταξύ τους, οι οποίες βρίσκονται σε τόσες πολλές περιοχές. Είναι σαν να λέμε δηλαδή ότι το σοβιετικό αστέρι, στη Ρωσία, δεν συνδέεται με εκείνα της Αμερικής ή της Γαλλίας, ότι δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους. Γνωρίζουμε, όμως, ότι ισχύει ακριβώς το αντίθετο: ότι έχουν στενούς δεσμούς μεταξύ τους. Μα τι συμβαίνει με τα ζητήματα που βρίσκονται τόσο μακριά στο παρελθόν, όπως – επί παραδείγματι – η ιστορία της Σβάστικας; Μπορούμε να πετύχουμε τη σαφήνεια; Μπορεί κάποιος να φθάσει σε σίγουρα συμπεράσματα; Βεβαίως, και θα δούμε τον τρόπο με τον οποίο αυτό είναι εφικτό!

Αν δεν θέλει να χάσει κάποιος τη γη κάτω από τα πόδια του, τότε, εις ό,τι αφορά την εξέταση της ιστορίας της Σβάστικας, εκείνος θα πρέπει να ξεκινήσει από τα δεδομένα των ευρημάτων από όλες τις ανασκαφές που, όπως έχουμε ακούσει, βρίσκονται διασκορπισμένα εδώ και 5.000 χρόνια. Μόνον τότε μπορεί κάποιος να σχηματίσει μια εικόνα της πορείας της Σβάστικας στους παρελθοντικούς χρόνους· μόνο όταν έχει χρονολογήσει κάθε ξεχωριστό εύρημα κι έχει εξετάσει τη σημασία της Σβάστικας επάνω σε αυτό, το έμφυτο νόημά της. Βεβαίως, αυτή η ευλογημένη διαδικασία δεν μπορεί να διεξαχθεί όσο εύκολα όσο άλλες, που βασίζονται κυρίως σε εικασίες και υποθέσεις. Όταν προσδιοριστεί η χρονολογία όλων των ευρημάτων που φέρουν κάποια Σβάστικα, τότε, θα αποκαλυφθεί ότι η αρχαιότερη Σβάστικα βρίσκεται στην Ευρώπη, και ότι τα υπόλοιπα τα ευρήματα – από την ίδια εποχή – ακολουθούν τη γραμμή των περιπλανήσεων των Ινδο-Γερμανών της ύστερης Εποχής του Λίθου, οι οποίες, στο κάτω-κάτω, ξεκινούν από την Ευρώπη και οδηγούν στη Μικρά Ασία, κι έπειτα, στην Ινδία. Όσο απομακρυνόμαστε από αυτήν την επικράτεια, τόσο πιο πρόσφατες δείχνουν οι χρονολογήσεις των ευρημάτων. Στην ίδια

την Ευρώπη, εντοπίζουμε αυτό το σύμβολο, τη Σβάστικα, στον προ-γερμανικό, νορδικό πολιτισμό της ύστερης Εποχής του Λίθου. Όντως, αυτή έχει βρεθεί στον μεγαλιθικό τάφο της Ντρόσα, κοντά στο Καίτεν (Άνχαλτ), κι επάνω σε μια άτρακτο της επονομαζόμενης πολιτισμικής ομάδας «Σάλτζμούντε», που είναι επίσης νορδική, στο Ρόσλαου επί του Έλμπε. Την ίδια στιγμή, γύρω στο 3000 π.Χ., αυτή εξαπλώθηκε προς την επικράτεια της Βοημίας, μέχρι και την Τρανσυλβανία. Εδώ ζούσαν, αντικρινά της γερμανικής επικράτειας, νότιες ινδο-γερμανικές φυλές, που ανήκαν στη θρακοφρυγική ομάδα, οι οποίες είχαν στενή επαφή με τον νορδικό πολιτισμό. Πλέον, γνωρίζουμε ότι από εδώ έφθασε η Σβάστικα στη Μικρά Ασία, μέσω της Τροίας, γύρω στο 2.500 π.Χ. Την ίδια στιγμή, τη βρίσκουμε στον μη-σημιτικό λαό των Σουμερίων, στους αρχαιότερους κατοίκους της Μεσοποταμίας, οι οποίοι, κατά την τρίτη χιλιετία π.Χ., υποτάχθηκαν από τους σημιτικούς Ακκάδιους. Στη συνέχεια, κάτω από την κυριαρχία των Σουμερίων-Βαβυλωνίων, η Σβάστικα εξαφανίστηκε από τη Μεσοποταμία. Κατά παρόμοιο τρόπο, αυτή βρέθηκε και στο πολιτισμικό στρώμα της πόλης Σούσα (Περσία). Εδώ, ωστόσο, η ηλικία της δεν ξεπερνά τα 2000 π.Χ. Τελικώς, έκανε την εμφάνισή της στις πύλες της Ινδίας, σε έναν τόπο όπου κυρίαρχο ρόλο είχε η ομάδα του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού. Αυτός ο πολιτισμός είχε επαφές με τα Σούσα. Κατά την πρώιμη περίοδό του, το σύμβολο δεν έγινε γνωστό πέρα από αυτήν την επικράτεια, διότι το βρίσκουμε στην *καθεαυτήν* Ινδία, για πρώτη φορά, κατά την περίοδο του 500 π.Χ. Ονομάστηκε «Σβάστικα», μια λέξη που σημαίνει «φορέας καλής τύχης» και διαδραμάτισε έναν σπουδαίο ρόλο στον Βουδισμό, ο οποίος εμφανίστηκε περίπου τότε. Χρησιμοποιείται συχνά από τη σέκτα των Τζαϊνιστών – ακόμη και σήμερα – ως το έβδομο ιερό τους σύμβολο, ως «χαρμόσυνος αγγελιαφόρος», ως το ιερότερο σύμβολό τους. Αυτό, όχι μόνο βρίσκεται τοποθετημένο σε όλους τους ναούς, μα χρησιμοποιείται ακόμη και στην ίδια τη θρησκευτική λειτουργία: ρίχνουν, με επιδέξιο τρόπο, το ρυζάλευρο επάνω σε μια κυκλική επιφάνεια, καλυμμένη με αλεύρι, κι έπειτα, μέσα σε αυτόν τον κύκλο, ζωγραφίζουν με το δάχτυλο μια Σβάστικα. Στον Βουδισμό, κάθε «βραχίονας» της Σβάστικας έχει και ένα ιδιαίτερο νόημα: ο βραχίονας στα δεξιά, σηματοδοτεί την αρχέγονη βάση της ζωής· ο κάτω, τα φυτά και τα ζώα· ο αριστερός, τον άνθρωπο· και ο άνω, την ουράνια ζωή. Η σύνδεση του συμβόλου της Σβάστικας με τον ισοσκελή σταυρό, με

τον επονομαζόμενο «Τροχό του Νόμου»[1], προκύπτει από το Μεγάλο Στούπα στο Σάντσι, γύρω στο 500 π.Χ. Εδώ, συνδέεται η ιδέα του Ηλιακού Τροχού, του Τροχού του Έτους, με τον Τροχό του Νόμου. Εδώ εντοπίζονται τα ιερά χνάρια του Βούδα, που επίσης φέρουν τη Σβάστικα, και είναι ακριβώς αυτά τα χνάρια που συνδέονται με την αρχαία ηλιακή λατρεία.

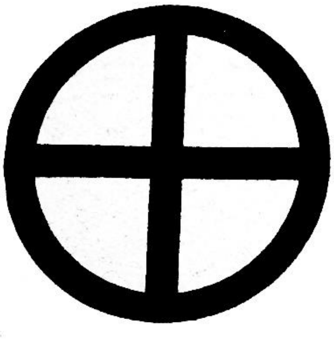

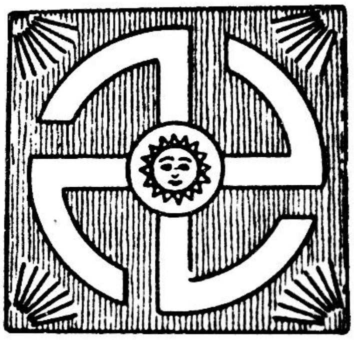
Στην Κίνα, βρίσκουμε τη Σβάστικα μετά το 100 π.Χ., δίπλα στον Βουδισμό. Στα Κινέζικα, αυτή ονομάζεται «Ουάν» και συμβολίζει την αριθμητική αξία 10.000, η οποία, στα Κινέζικα είναι συνώνυμο του απείρου. Με ένα διάταγμα της αυτοκράτειρας Γου, το 700 μ.Χ., η Σβάστικα μέσα σε έναν κύκλο υιοθετήθηκε ως η λέξη-σύμβολο για τον ήλιο. Ως συνέπεια αυτού, η Σβάστικα απεικονίστηκε τόσο συχνά σε καθημερινά σκεύη, που ένας μετέπειτα αυτοκράτορας αναγκάστηκε να εκδώσει ένα «ειδικό διάταγμα προστασίας αυτού του συμβόλου», που απαγόρευε αυστηρώς την απεικόνισή του στα σκεύη καθημερινής χρήσης. Ένα μέτρο που δεν είναι καθόλου άγνωστο σε μας, διότι μετά την άνοδό μας στην εξουσία, αυτό το σύμβολο έγινε τόσο ανεξέλεγκτα κιτς, που χρειάστηκε να θεσπιστεί ένας νόμος για την προστασία του συμβόλου του Τρίτου Ράιχ.

[1] Σ.τ.Μτφ.: Είναι το επονομαζόμενο «Ντάρματσάκρα», σανσκρ. धर्मचक्र.

Μα και στην Ιαπωνία η Σβάστικα έγινε γνωστή με τον Βουδισμό. Ονομάστηκε «Μάντζι». Η Ιαπωνία, είναι η γη με τις πιο ποικίλες μορφές του συμβόλου· εμφανίζεται, συνεχώς, με νέες μορφές και παραλλαγές. Σήμερα, για όλους τους Ιάπωνες, η Σβάστικα συμβολίζει την «καλή τύχη», όπως επίσης το «άπειρο» και την «αιωνιότητα». Εμφανίζεται στα οικόσημα των αρχαιότερων ιαπωνικών ηγεμονικών οικογενειών, ενώ εντοπίζεται και στη σημαία του επιτελείου του ιαπωνικού στρατού.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για να υποστηριχθεί ότι η Σβάστικα έφθασε στην Αμερική μέσω της Άπω Ανατολής: γνωρίζουμε, από ανασκαφές, ότι υπάρχει σύνδεση με ορισμένες κινεζικές εκφάνσεις του συμβόλου. Επιπλέον, η σημασία που έχει η Σβάστικα στην Αμερική, δεν διαφέρει καθόλου – και με κανέναν τρόπο – από εκείνη στην Ευρώπη και στην Ασία, κάτι που αποδεικνύει με ασφαλή βεβαιότητα την αλληλένδετη εξάρτηση της μιας Σβάστικας, από την άλλη. Για τους Αζτέκους, ο Ηλιακός Τροχός ήταν το ιερογλυφικό για την «ημέρα», η Σβάστικα μέσα στον κύκλο εξέφραζε την ιδέα του «έτους», ενώ η πορεία του χρόνου, η αιωνιότητα, ήταν η Σβάστικα μέσα σε ένα τετράγωνο.

Στα ερείπια του Παλένκε (στο Μεξικό), μέσα σε έναν αρχαίο ηλιακό ναό, κάποιος ανακάλυψε ένα *ηλιακό ημερολόγιο με 365 ημέρες, που έχει τη μορφή μιας διπλής Σβάστικας,* στης οποίας το κέντρο στέκει ένας ισοσκελής σταυρός.

Για τους Ινδιάνους Νάβαχο της Βόρειας Αμερικής, η Σβάστικα είναι συνώνυμη με την ομολογία: «ακόλουθος της ηλιακής θρησκείας». Το καλύτερο αντεπιχείρημα απέναντι στον ισχυρισμό ότι οι Σβάστικες αναδύθηκαν σε διαφορετικές τοποθεσίες της Γης, ανεξάρτητα η μία από την άλλη, είναι επακριβώς το γεγονός ότι η Σβάστικα έχει την ίδια σημασία σε όλον τον κόσμο.

Αν εξετάσουμε τα ευρήματα της Σβάστικας στην – περισσότερο περιορισμένη – επικράτεια της Ευρώπης, θα βρούμε την ίδια σημασία. Εντοπίζεται – στους Έλληνες, τους Ιταλούς και τους Κέλτες – άρρηκτα συνδεδεμένη με τον ήλιο. Κατά συνέπεια, ο ελληνικός ηλιακός θεός Απόλλων την κομίζει επάνω στο στήθος του, ενώ η κελτική ηλιακή θεότητα, ο θεός Κερνούνος, έχει επάνω στο κεφάλι του πολύκλωνα κέρατα ελαφιού.

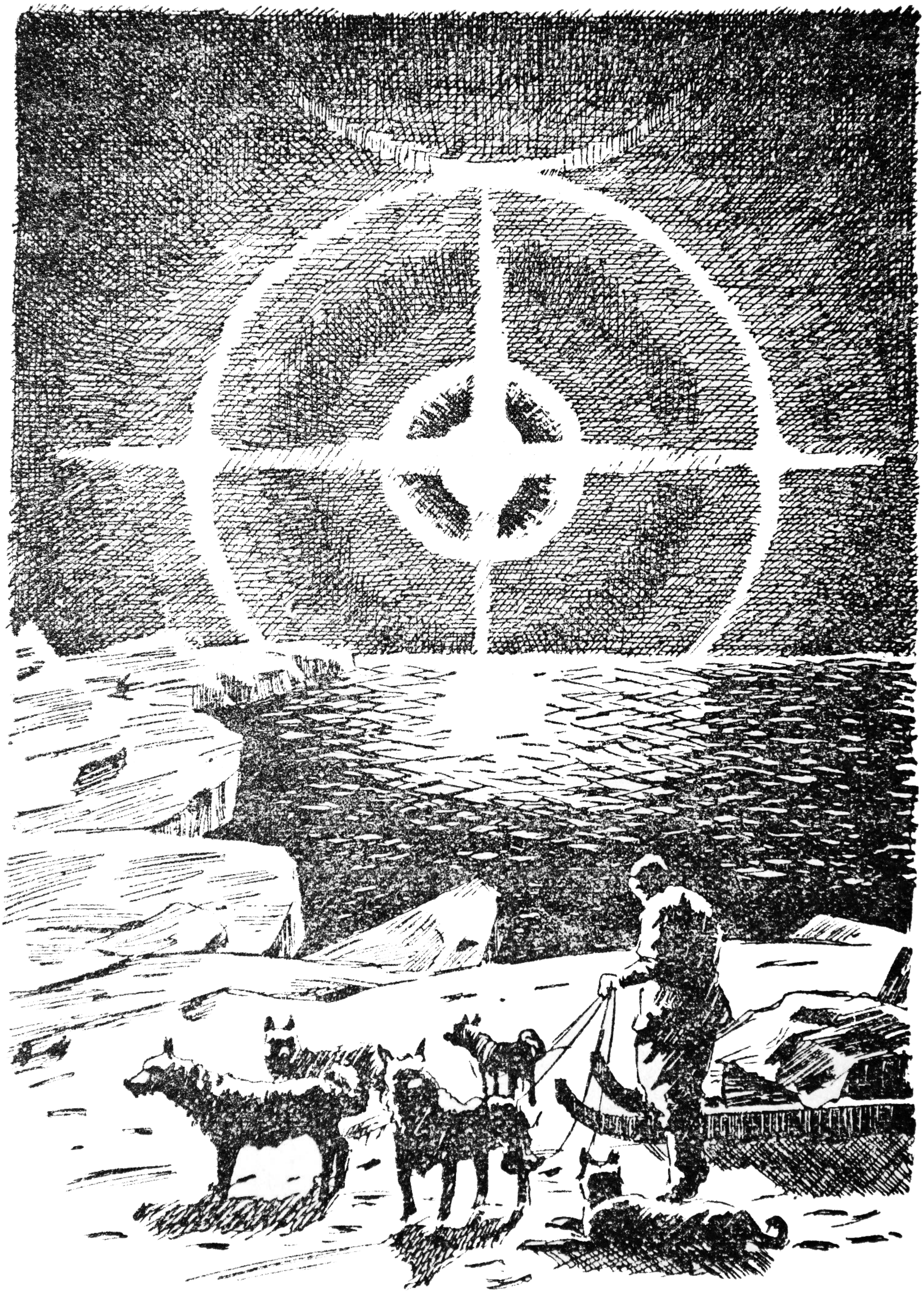

Η ίδια ηλιακή σημασία γίνεται με εμφανή τρόπο αντιληπτή και στα αρχαιότερα ευρήματα της Τροίας, που ανήκε στον λαό των Λούβιων, από τους οποίους προήλθαν μετά – μέσω της ανάμειξής τους με τους νορδικούς μετανάστες – οι Δωριείς, σχηματίζοντας τελικά τον ελληνικό πληθυσμό της Ελλάδας. Στη Μικρά Ασία, μέσα από την ένωση των Λούβιων με τους Κανέσιους, αναδύθηκε, αργότερα, η Αυτοκρατορία των Χετταίων, η άρχουσα γλώσσα και τάξη των οποίων, αναμφίβολα, κόμιζε έναν ινδοευρωπαϊκό χαρακτήρα. Παρ’ όλ’ αυτά, είναι πιθανή η εκδοχή η σφηνοειδής γραφή των Χετταίων να εμφανίζει μια ιλλυρική

γλωσσική μορφή. Γνωρίζουμε ότι οι Ιλλυριοί, κατά τη δεύτερη χιλιετία, ήταν γείτονες των Γερμανών της ανατολικής Γερμανίας· κατοικούσαν κάτω χαμηλά, στα Βαλκάνια. Στην Τροία, επιπροσθέτως, έχει βρεθεί ένα είδωλο μιας θεάς που κομίζει τη Σβάστικα. Θα μπορούσε να είναι μόνο μια ηλιακή Θεά, εκείνη την οποία οι Χετταίοι ονόμαζαν «ηλιακή θέα Αρίννα». Καταλήγουμε, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι, ήδη από την αφετηρία της εμφάνισής της, η Σβάστικα ήταν ένα σύμβολο του ήλιου, το οποίο αναδύθηκε από τον τετράκτινο Ηλιακό Τροχό, τον Ηλιακό Σταυρό. Η βασική σημασία του συμβόλου αυτού είναι ο ήλιος, ενώ είναι αυταπόδεικτο ότι από αυτήν προέρχονται οι ποικίλες παράγωγες σημασίες: η γονιμότητα, η δημιουργία, η πηγή ζωής και η αναγέννηση. Διότι για τον ήλιο, η πηγή ζωής και η γονιμότητα οδεύουν μαζί. Έτσι λοιπόν, παρατηρούμε ότι, κατά τη δεύτερη χιλιετία π.Χ., οι Γερμανοί της Εποχής του Χαλκού ζωγράφιζαν τη Σβάστικα επάνω σε τοίχους βράχων, δίπλα σε λατρευτικές τοιχογραφίες που απεικόνιζαν μεθόδους γονιμότητας και την αφύπνιση της ζωής, δίπλα σε τοιχογραφίες που σχετίζονταν με την Ετήσια Πορεία. Ιδιαίτερη προσοχή αξίζει να δοθεί σε μια απεικόνιση στον Καύκασο, που χρονολογείται γύρω στο 1000 π.Χ., όπου η ηλιακή Θεά, έχοντας τη μορφή μιας αντιλόπης, τρέχει αντίθετα στην πορεία της Σβάστικας – του ήλιου – που προστατεύεται από έναν τοξότη. Αυτός, είναι ένας θρύλος που ταυτίζεται με τις κοινές ινδο-γερμανικές αντιλήψεις, ενω είναι σχεδόν βέβαιο ότι ανήκει στην Εποχή του Λίθου.

Η Σβάστικα, ήταν άγνωστη στους σημιτικούς λαούς των Ασσυρίων και των Βαβυλώνιων, όπως και των Αμορραίων και των Εβραίων της Παλαιστίνης. Θα πρέπει, επίσης, να αναφερθεί πως η Σβάστικα, όπως και με τη βουδιστική θρησκεία, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, εισχώρησε στον Μωαμεθανισμό. Υπάρχουν μέχρι και Σβάστικες που έχουν πάρει τη μορφή του ονόματος του Προφήτη. Σε αυτήν εδώ την περίπτωση, η Σβάστικα ξεκίνησε από την Περσία, δηλαδή, από τόπους όπου εκείνη υπήρχε ήδη από τους αρχαίους καιρούς. Με τον Μωαμεθανισμό, εκείνη παρεισέφρησε στους τόπους όπου αυτός εισέβαλε: στη Συρία, στην Αίγυπτο, στη Βόρεια Αφρική και στην Ισπανία, διότι εντοπίζουμε τη Σβάστικα στην Αλάμπρα, στη Γρανάδα, όπως και στα ανατολικότερα μωαμεθανικά οικοδομήματα, βαθιά μέσα στο εσωτερικό της Ασίας, στο Τουρκεστάν. Εκεί, παρατηρούμε την αρχαία σύνδεση της Σβάστικας με τον ισοσκελή σταυρό.

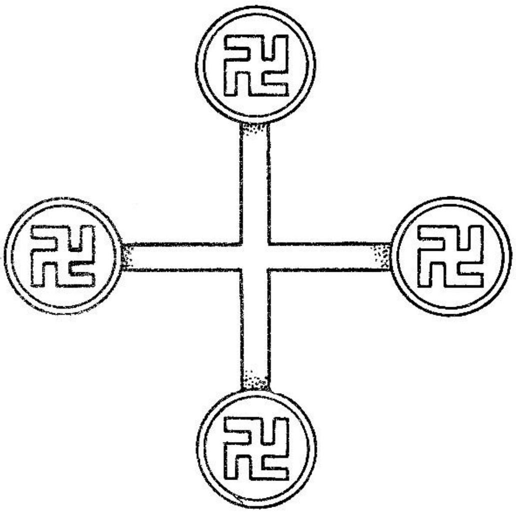
Θα ήταν μεγάλο λάθος να πιστέψουμε ότι τα σύμβολα έπρεπε να είχαν πάντοτε ως πρότυπο τη μίμηση της φύσης. Στην περίπτωσή μας: ότι το ιερό σύμβολο, η Σβάστικα, έπρεπε πάντοτε να παρατηρείται στη φύση ή σε σκεύη. Έτσι λοιπόν, κάποιος υποστήριξε ότι το τοξοτρύπανο προσανάμματος, που στις προϊστορικές εποχές χρησιμοποιούνταν για να δημιουργηθεί φωτιά, παρήγαγε σπίθες οι οποίες σχημάτιζαν μια Σβάστικα, δηλαδή, ότι η προέλευσή της εξηγείται κατ' αυτόν τον τρόπο. Ότι μόνο μέσω μιας τέτοιας παρατήρησης, θα μπορούσε ο νορδικός άνδρας της Εποχής του Λίθου να διατυπώσει την ιδέα της μετατροπής της Σβάστικας σε σύμβολο. Αυτός, ωστόσο, είναι ένας αναπόδεικτος ισχυρισμός. Αυτή η – κάπως υλιστική – οπτική γωνία, δεν δικαιώνει με κανέναν τρόπο τους προγόνους μας, διότι δεν τους δείχνει ικανούς να έχουν δημιουργήσει το σύμβολο της Σβάστικας αποκλειστικά από τον νου τους, από μια εσωτερική αντίληψη των πραγμάτων. Δυστυχώς, αυτή η οπτική γωνία ενισχυόταν όποτε οι Γερμανοί παρουσιάζονταν, συνεχώς, ως τριχωτοί και άγριοι, φορώντας κουρέλια κι ενισχυμένα κέρατα ταύρων ως περικεφαλαίες ή λοφία, ως γεννημένοι «βάρβαροι», παρά το γεγονός ότι η επιστήμη έχει, εδώ και πολλά χρόνια, αποδείξει την αληθινή εικόνα των προγόνων μας, το πολιτισμικό τους απόγειο και την κατασκευαστική αρτιότητά τους. Όσο συνεχιζόταν ένα τέτοιο παρουσιαστικό, ήταν δύσκολο να καταστεί ξεκάθαρο στον γερμανικό λαό ότι το σύμβολο, το ιερό σημάδι, ερχόταν από τον νοητικό κόσμο, τον άυλο. Τι γνωρίζαμε, μέχρι και πριν από λίγα χρόνια, σχετικά με τη γερμανική, ή νορδική, αστρονομία; Τα διδασκόμαστε σήμερα! Από τις ημέρες των αρχαιότερων εποχών, η ιερή κατεύθυνση της δοξασίας, όπως κι εκείνη της παρατήρησης του ήλιου και του ουρανού, ήταν η βόρεια-νότια γραμμή. Οριζοντίως ως προς αυτήν, κάνει την εμφάνισή της η ανατολική-δυτική γραμμή, σχηματίζοντας, έτσι, έναν ισοσκελή σταυρό. Γύρω από αυτόν τον ισοσκελή σταυρό, ο νοερός ορίζοντας ζωγράφιζε έναν Τροχό-Στεφάνι. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο τετράκτινος Τροχός – δηλαδή, η καθαρά νοερή κατευθυντήρια εικόνα του ουρανού – σήμαινε, για τον νορδικό άνδρα, μια ιδιαίτερη έκφραση θείας αρμονίας, ειδικά από τη στιγμή που εκείνος είχε ανακαλύψει εκ νέου αυτόν τον τετράκτινο Τροχό, μέσα από την ίδια την αστρονομική παρατήρηση του ήλιου. Στα βόρεια γεωγραφικά πλάτη, ο ήλιος δεν

είναι ένας επίπεδος, πλήρης δίσκος. Έχει τη μορφή ενός τετράκτινου Τροχού.

Στον «Τροχό του Ήλιου», αναφέρονταν μέχρι, περίπου, την εποχή των Βίκινγκς. Στην Ισλανδία, επί παραδείγματι, αναφορές σε αυτόν έκανε ο γνωστός αστρονόμος Όντι Χέλγκασον («Αστέρι-Όντι»). Έτσι λοιπόν εξηγείται το γιατί οι Γερμανοί με το Δέντρο τους, το Δέντρο του Μαΐου[2] και το *Γιουλ*-Δέντρο, απαγόρευσαν τον Ηλιακό Τροχό, κάτι που διατηρείται ακόμη, ετησίως, στο Κβέστενμπεργκ, στο Χαρτζ. Το έθιμο που λαμβάνει χώρα σήμερα εκεί, ήταν κάποτε κοινό σε ολόκληρη τη γερμανική επικράτεια. Ο στύλος, ο ξύλινος κορμός, συμβόλιζε τη θειότητα. Διακρινόταν σε αυτόν, με τη σειρά του, κάτι συνώνυμο της Υπέρτατης Στήλης: το Ίρμινσουλ, που περιστρεφόταν στον ουρανό.

Από πολύ νωρίς, βλέπουμε ότι η Σβάστικα είχε πάντοτε μια πολύ στενή σύνδεση με τον Ηλιακό Τροχό, που είναι ο ίδιος με τον Τροχό του Έτους, με τον Σταυρό του Ήλιου και με τον Σταυρό του Έτους. Συνεπώς, η Σβάστικα απλά συμπληρώνει τον Ηλιακό Τροχό, ώστε να υποδείξει την κίνηση της πορείας του ήλιου. Αυτό γίνεται μέσω των αγκυλών.

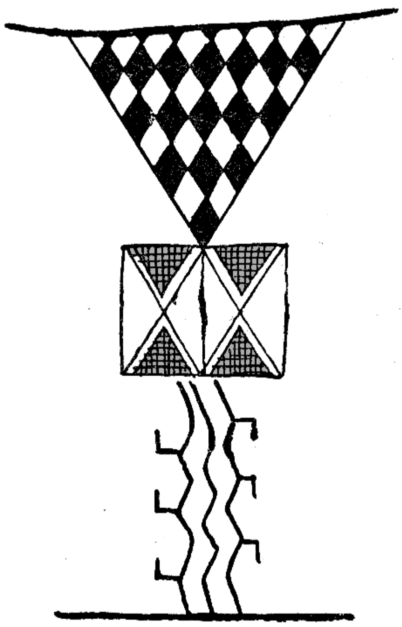

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, κατά τρόπο χαρακτηριστικό, οι Άριοι Ινδοί χαρακτηρίζουν ως «Τροχό του Νόμου» τον σταυρό με τις τέσσερις Σβάστικες στις άκρες. Τα νομοτελειακά γεγονότα του έτους, οδήγησαν τους Ινδο-Γερμανούς να εφαρμόσουν και να διεξάγουν λατρευτικά έθιμα (και εορτές) σε κάθε γωνιά της Γης, σε συμφωνία με την Ετήσια Πορεία, μερικά από τα οποία διατηρούνται ζωντανά στον λαό μας μέχρι και σήμερα, και η προέλευση των οποίων δύναται να

---

[2] Σ.τ.Μτφ.: γερμ. *Maibaum*. Αυτό είναι ένα έθιμο που μοιάζει αρκετά με το ελληνικό «γαϊτανάκι».

εντοπιστεί στις απαρχές της Γερμανοσύνης, δηλαδή, πριν από 4.000 χρόνια, ακόμη και πιο παλιά. Έτσι, η Σβάστικα, ως το ετήσιο γεγονός της Φύσης που περιλαμβάνει τα πάντα, είναι ένα σύμβολο ανάπτυξης, ύπαρξης, μετάβασης, ένα σύμβολο του απείρου, της νέας αφύπνισης, της ζωής, της φύσης. Εμείς, δεν αντιλαμβανόμαστε με βιαστικό τρόπο, επιφανειακά, μια αγκύλη ως κινούμενο σημάδι· την κατανοούμε έτσι όπως αυτή απεικονιζόταν στην απλή, νοητική μορφή της, έτσι όπως αυτή απεικονιζόταν χίλια χρόνια πριν από μας. Τότε, που κάποιος δεν αποσκοπούσε απλά στην παρουσίαση της εξωτερικής εμφάνισης. Ως στόχο, είχε την απεικόνιση της ουσίας ενός πράγματος, από τη στιγμή που μπορούσε να εμφανίσει με τον ίδιο τρόπο, με αγκύλες, τα πόδια και την πράξη του περπατήματος.

Ένα παράδειγμα από την Άρια Ελλάδα, διευκρινίζει αυτήν την ιδέα με έναν πολύ όμορφο τρόπο: το τρίγωνο του σχεδίου επάνω, που είναι διατεταγμένο σε τετραγωνίδια, υποδηλώνει τον κόσμο, ενώ το μεσαίο τμήμα: τα ανατολικά και δυτικά βουνά, μέσα από τα οποία ανατέλλει και δύει ο ήλιος. Το κάτω μέρος, από την άλλη, υποδηλώνει το υδάτινο ρεύμα του κόσμου. Επάνω του, ως σημάδι της κίνησης των υδάτων, έχουν προστεθεί μικρές αγκύλες.

Το ερώτημα ποιοι πολιτισμοί χρησιμοποίησαν τη Σβάστικα, μπορεί να απαντηθεί, στις μέρες μας, με απόλυτη σαφήνεια: κατά τη Νεολιθική περίοδο, ήταν η επικράτεια του νορδικού πολιτισμού εκείνη από την

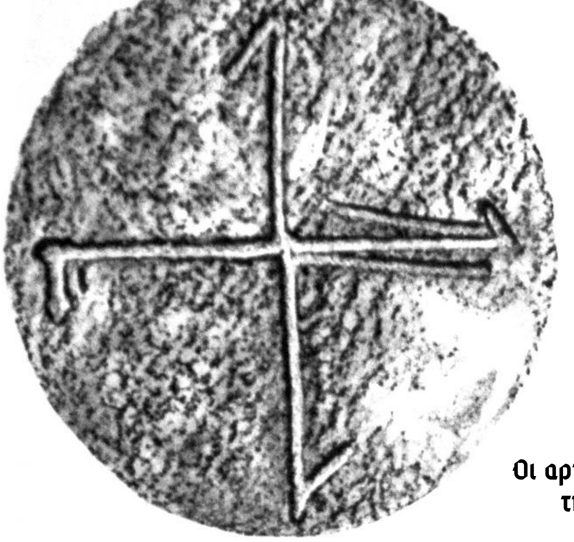
οποία αργότερα, κατά τις αρχές της Εποχής του Χαλκού, προήλθε η Γερμανοσύνη. Λόγω του ότι η Σβάστικα είναι ένα ηλιακό σύμβολο, η προέλευση της Σβάστικας, όπως και των άλλων ηλιακών συμβόλων, δεν μπορεί παρά να βρίσκεται στον Βορρά. Την ίδια χρονική περίοδο, τη βρίσκουμε στη Βοημία και στην Τρανσυλβανία, σε περιοχές που κατοικούνταν από νότιες ινδο-γερμανικές φυλές. Από την Ευρώπη, από τις επικράτειες των βόρειων και νότιων ινδο-γερμανικών λαών, το ταξίδι των Αρίων έφθασε στην Ινδία. Σε αυτήν την πορεία, η Σβάστικα πέρασε μέσα από τα ίδια εδάφη από τα οποία πέρασαν οι Άριες εθνοτικές ομάδες. Έχουμε ήδη κάνει αναφορά στους Τρώες, στους Έλληνες και στους Χετταίους. Εις ό,τι αφορά τους Έλληνες, υπήρξαν αρκετά μεταναστευτικά ρεύματα Νορδικών, και είναι αυτά επακριβώς τα ρεύματα που έφερναν κάθε φορά τη Σβάστικα, με ανανεωμένη έμφαση, τόσο κατά τη Μυκηναϊκή περίοδο όσο και κατά τη Δωρική μετανάστευση. Οι Άριες εθνοτικές ομάδες έφθασαν μέχρι την Ινδία. Από εκείνο το σημείο, η Σβάστικα συνέχισε αποδεδειγμένα την πορεία της μέσω της πολιτισμικής αφομοίωσης, κυρίως μέσω του Βουδισμού, ενώ σε ορισμένες περιοχές του κόσμου μπορούμε να παρατηρήσουμε τη μετάβαση της Σβάστικας από τη μία δοξασία στην άλλη. Εν τέλει, η ίδια διαδικασία επαναλήφθηκε κατά την ανάκυψη του χριστιανισμού.

Ο χριστιανισμός, ο οποίος προήλθε από την ανατολική πλευρά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, αναγνώριζε, αρχικά, σύμβολα που ανήκαν μονάχα στον ίδιο και τα οποία ήταν τυπικώς χριστιανικά, όπως, για παράδειγμα, ο ιχθύς, το περιστέρι με το κλαδί ελιάς, οι καλοί ποιμένες, κτλ. Κάποτε, ο Μινούκιος Φήλιξ, ένας υπερασπιστής του χριστιανικού δόγματος, καυχήθηκε το εξής: «Εμείς, δεν στήνουμε όρθιους σταυρούς, ούτε και το επιθυμούμε αυτό! Εσείς όμως, που θεωρείτε ως ιερούς τους ξύλινους Θεούς, προσευχηθείτε στα ξύλα και στους σταυρούς σας, λες και αυτά είναι ένα κομμάτι των Θεών σας!»

Κατά τη διάρκεια της εξάπλωσης του χριστιανισμού, προστέθηκαν νέα σύμβολα, τα οποία εμείς σήμερα αντιλαμβανόμαστε περισσότερο ως τυπικώς χριστιανικά, μα που στην πραγματικότητα δεν υπήρξαν τέτοια ποτέ · τέτοια σύμβολα είναι: ο σταυρός και η Σβάστικα. Αρχικά, αυτά ήταν δύο εξ ίσου σημαντικά σύμβολα. Ο σταυρός, καθιερώθηκε ως χριστιανικό σύμβολο πολύ αργότερα, διότι ήταν πολύ πιο εύκολο αυτός, και όχι η Σβάστικα, να αφομοιωθεί με τον σταυρό του μαρτυρίου του Χριστού, και να συνδεθεί με το δόγμα της Εκκλησίας. Ίσως, πάλι,

Οι Ήρωές μας, του χθες και του σήμερα, αναπαύονται κάτω από τις ταφόπλακες που φέρουν τη Σβάστικα.

Οι αρχαιότερες νορδικές Σβάστικες:
της Ντρόσα και του Ρόσλάου
(3000 π.Χ.)

Σκυθική Σβάστικα,
με κεφάλια αλόγων
(500 π.Χ.)

Ελληνική εκφορά νεκρού
(1100 π.Χ.)

Το εθνικό κειμήλιο της Ιρλανδίας:
η λάρνακα του Αγίου Πατρίκιου
(σταυρός, Σβάστικα και
το Δέντρο της Ζωής
άνωθέν τους)

Τεφροδόχος από
Μπάρυτευφλετ
(αρχές της Κοινής
Εποχής)

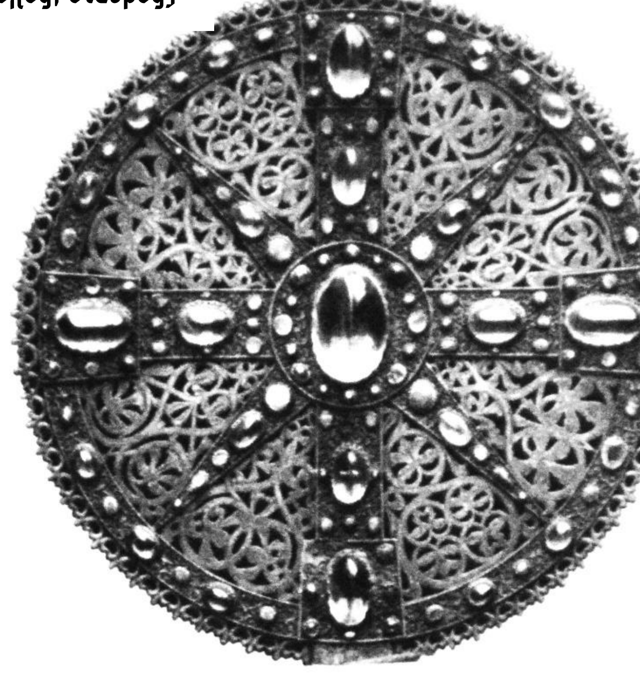

Το Διάταγμα της αυτοκράτειρας Γου (684–704)

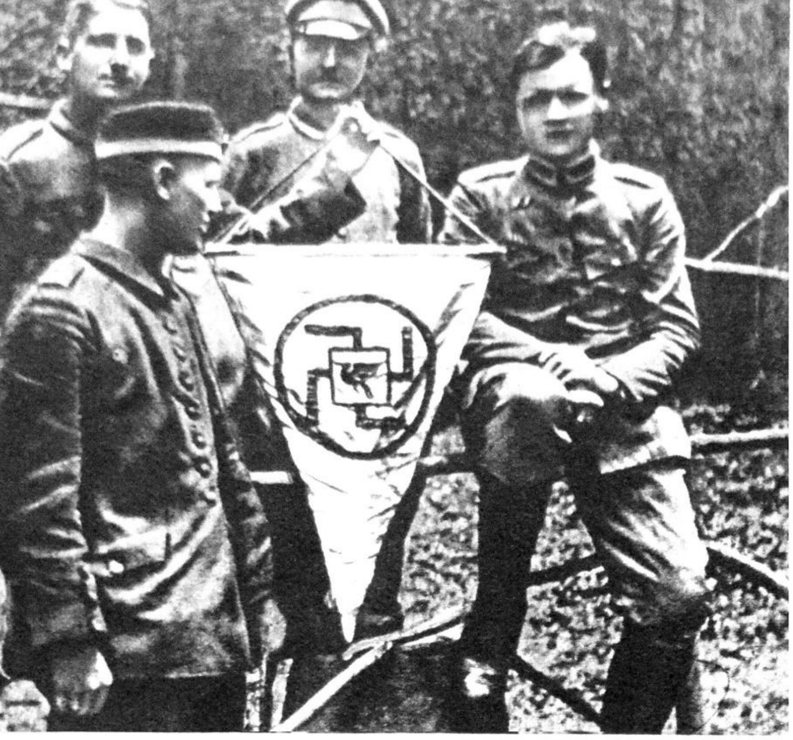
Εικόνα του Βούδα (έτος 800)

Δίσκος περιφοράς, κειμήλιο του Καθεδρικού Ναού του Χίλντεσχάιμ (Ηλιακός Τροχός, σταυρός)

Τάπητας αγροικίας που ανήκε σε έναν μετανάστη στην Αμερική, ενός πρώην κατοίκου του Παλατινάτου (18ος αιώνας, Μουσείο της Πενσυλβάνια)

Βερντέν, 1916: Στρατιώτες-μέλη της οργάνωσης *Wandervogel* («Περιπλανώμενο Πτηνό»), με τριγωνικό σημαιάκι που απεικονίζει τη Σβάστικα

Σημαία των γνωστών Φράικορπς «Ρόσμπαχ», 1919

Δεξιά:
Το έμβλημα Διοίκησης του Αρχιστράτηγου της γερμανικής Λουφτβάφε

Φωτ.: Sennecke, Βερολίνο

Κάτω:
Φινλανδικό αεροπλάνο, με Σβάστικα (πρόσφατη φωτογραφία)

διότι κάποιοι πίστεψαν ότι οι Γερμανοί, αντικρίζοντας με δέος τον ιερό συμβολισμό του Αίματός τους, κι επίσης, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό γνώρισμα της Ψυχής τους, θα εκλάμβαναν κάτι τέτοιο ως υπερβολικό. Ωστόσο, θα πρέπει να αναφερθεί ότι, στις κατακόμβες της Ρώμης, η Σβάστικα εμφανίστηκε πριν τον χριστιανικό σταυρό (κατά τον 2ο αι. μ.Χ.), ο οποίος καθιερώθηκε αργότερα. Άρα, βλέπουμε ότι η Σβάστικα έγινε ένα χριστιανικό σύμβολο πριν κάνει την εμφάνισή του ο σταυρός. Αυτό ισχύει και αλλού. Αν εξετάσουμε το δάπεδο μιας εκκλησίας από την περιοχή των Άλπεων, μιας από τις παλαιότερες που μας έχουν διασωθεί, θα συναντήσουμε μονάχα τη Σβάστικα, και όχι τον σταυρό.

Στη Γερμανία, προέκυψε μια αρκετά παράδοξη κατάσταση. Κατά τον 1ο αι. μ.Χ., η Σβάστικα ήταν ένα από τα πιο δραστήρια σύμβολα των Γερμανών. Οι ιεραπόστολοι, εκείνοι που δεν ήλθαν από τη Ρώμη, μα εκείνοι που ανήκαν στην ιρλανδική-σκωτσέζικη Εκκλησία, οι επονομαζόμενοι «Καλντίς», μια λέξη που σημαίνει «σκληρός πυρήνας του Θεού», διέφεραν σε πολλά από την αθανασιακή, καθολική κατεύθυνση του χριστιανισμού. Το έργο των Ιρλανδών στη Γερμανία τερματίστηκε από τον Βονιφάτιο. Απέρριπταν τον Θωρ και τον Βόταν, όχι όμως ως δαίμονες, μα ως αδύναμους Θεούς. Συχνά, ως απόδειξη της ισχύος του νέου Θεού, υπέβαλλαν τους εαυτούς τους σε μια πύρινη δοκιμασία: απευθύνοντας επικλήσεις προς τον Χριστό, μετέφεραν στα γυμνά τους χέρια πυρακτωμένο σίδηρο. Είναι οι Ιρλανδοί εκείνοι που συνέδεσαν το σύμβολο της Σβάστικας με τον χριστιανισμό, κάτι που αποδεικνύεται άλλωστε και από το παράδειγμα του κειμηλίου της λάρνακας του Αγίου Πατρικίου. Κατά την πρώτη χιλιετία, η συχνή εμφάνιση της Σβάστικας ως χριστιανικό σύμβολο στη γη βόρεια των Άλπεων, μας δείχνει δύο πράγματα. Πρώτον, ότι εναρμονίστηκαν με τις γερμανικές αντιλήψεις, από τη στιγμή που συνέχισαν τη χρήση των αρχαίων, παγανιστικών-νορδικών συμβόλων. Και δεύτερον, ότι η ίδια η επιβίωση της ζωής του συμβόλου αποδεικνύει πως το επίπεδο της ισχύος και της κρίσης της Γερμανοσύνης ήταν πολύ ανώτερο από εκείνο που πολλοί, σήμερα, θέλουν να πιστεύουν. Αθέλητα, υπάρχει στην αποδοχή αυτών των συμβόλων ένας ύμνος και μια επιβεβαίωση της μεγαλοπρέπειας της Κοσμοθεωρίας των Γερμανών· διαφορετικά, αυτά τα σύμβολα θα είχαν απορριφθεί. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και κατά την αφετηρία της επίδειξης ισχύος του χριστιανισμού. Εκείνη την περίοδο, ολόκληρη η ρωμαϊκή στρατιωτική δύναμη – που έπαιζε έναν

κυρίαρχο ρόλο σε ολόκληρη τη Μεσόγειο – ήταν καθαρά γερμανική. Κατά την έναρξη της χριστιανικής περιόδου, γύρω στο έτος 300 μ.Χ., ένα μεγάλο μέρος της επικράτειας της Μεσογείου ήταν γεμάτη με στρατιώτες γερμανικής καταγωγής· αυτός, ήταν ένας επαρκής λόγος να ληφθούν υπόψη από τη Ρώμη, και σε μεγάλο βαθμό, οι απόψεις και οι θρησκευτικές αντιλήψεις των Γερμανών στρατιωτών. Από αυτό το απόσπασμα της ιστορίας του συμβόλου, βλέπουμε ότι ο χριστιανισμός δεν έβλεπε τους Γερμανούς ως «βάρβαρους» και «απολίτιστους». Δεν υιοθετεί κάποιος σύμβολα από μια θέαση που εμφανίζεται αχρεία· προσθέτει, μόνο, το παλιό νόημα στο νέο, υπό την προϋπόθεση το παλιό νόημα να γίνεται αντιληπτό ως ηθικά ανώτερο.

Μια σειρά ευρημάτων σε γερμανικούς τάφους έχουν να μας πουν και να μας διδάξουν πολλά σχετικά με αυτήν την κατεύθυνση. Εδώ, θα παρατεθούν δύο παραδείγματα. Στο νεκροταφείο του Νήσσαν (στο Βρανδεμβούργο) βρέθηκε μια τεφροδόχος του 2ου αιώνα, γεμάτη με τέφρα, που δείχνει τον ίδιο συνδυασμό συμβόλων που συναντιούνται αιώνες μετά, στη λάρνακα του Πατρικίου. Πιο συγκεκριμένα, αυτή απεικονίζει τον σταυρό, τη Σβάστικα και το Ίρμινσουλ, το Δέντρο της Ζωής, την Υπέρτατη Στήλη. Συναντάμε και τα τρία σύμβολα ξανά, για παράδειγμα, στο αντιμήνσιο του Χάλμπερστάντ. Στο ίδιο αντιμήνσιο, υπάρχει ένα τετράγωνο, με αγκύλες στις άκρες του. Το ίδιο σχέδιο μπορεί να εντοπιστεί, επιπροσθέτως, και στη γερμανική τεφροδόχο του Μπάρντενφλετ, από τις αρχές, περίπου, της Κοινής Εποχής. Πλάι σε αυτό το τόσο εντυπωσιακό και μοναδικό σύμβολο, ένας μπορεί να διακρίνει – ξανά – το Δέντρο της Ζωής, κι επίσης, τη Σβάστικα με τις διπλές αγκύλες, σύμβολα που μπορούμε να εντοπίσουμε σε άμφια της Θείας Λειτουργίας, σε αντιμήνσια και στους ακολούθους του πρώιμου χριστιανισμού.

Οι παγανιστές Γερμανοί απέδιδαν τη Σβάστικα στον Θωρ, όπως και στον Όντιν. Ήταν το θείο σύμβολο αμφότερων. Ως σύμβολο του Όντιν, εμφανίζει συχνά, αντί για αγκύλες, κεφάλια πτηνών ή αλόγων, ενώ ως σύμβολο του Θωρ: κεφάλια ταύρων. Ακόμη και σήμερα, η Σβάστικα στην Ισλανδία φέρει το όνομα: «Σφυρί του Θωρ».

Το πιο επιβλητικό, στον σχηματισμό του, σύμβολο της Σβάστικας, εντοπίζεται στον τάφο μιας Γερμανίδας ιέρειας, διακοσμημένο επάνω σε ένα φυλαχτό. Εδώ, η Σβάστικα βρίσκεται συνδυασμένη με τον Ηλιακό Τροχό και τον Ηλιακό Σταυρό.

Ήταν γύρω στο 1800, μετά την ήττα της Πρωσίας, τότε που έλαβε χώρα η πρώτη εθνική εξέγερση, και τότε, επίσης, που προσέλκυσαν το ενδιαφέρον του κόσμου, για πρώτη φορά, οι γερμανικές ανασκαφές εντός της Γερμανίας. Σε αυτές τις ανασκαφές, ένας συναντούσε τη Σβάστικα τόσο συχνά, σε τόσες πολλές τεφροδόχους, που αυτό το σύμβολο – ευλόγως – θεωρήθηκε ως κάτι το αποκλειστικά γερμανικό. Φθάνοντας λοιπόν στη σύγχρονη ιστορία, γνωρίζουμε ότι πριν από εκατό περίπου χρόνια, επάνω στα πήλινα ποτήρια των γυμναστών, απεικονιζόταν μια Σβάστικα μέσα σε ένα δρύινο στεφάνι. Πριν τον Πόλεμο, μόνο ο Γερμανικός Γυμναστικός Σύλλογος απεικόνιζε σε μορφή Σβάστικας το σλόγκαν «Φρέσκος-Αφοσιωμένος-Χαρούμενος-Ελεύθερος»[3] (είναι ο ίδιος σύλλογος που αποβλήθηκε το 1889 από τη Γερμανική Γυμναστική Ομοσπονδία, εξαιτίας της χρήσης της «Άριας παραγράφου»[4]). Όταν, με την αλλαγή του αιώνα, πριν από σαράντα περίπου χρόνια, το κίνημα των *Βάντερφόγκελ*[5] εξαπλώθηκε σε όλη τη Γερμανία, η λαϊκή ιδέα αναπτύχθηκε όλο και πιο πολύ στους κύκλους του κινήματος. Αναρίθμητα μέλη βάδιζαν με τη Σβάστικα ως σύμβολο ανανέωσης, νικηφόρου φωτός, καθώς και ως σύμβολο της λαϊκής κοινότητας. Είναι σχεδόν άγνωστο το γεγονός ότι οι στρατιώτες-μέλη της οργάνωσης των *Βάντερφόγκελ*, κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο, κόμιζαν μικρά τριγωνικά σημαιάκια με τη Σβάστικα. Αυτήν τη συνήθεια την εισήγαγε ο λαϊκός ηγέτης των *Βάντερφόγκελ*, ο Ότγκερ Γκρεφ. Το τριγωνικό σημαιάκι απεικόνιζε μια Σβάστικα μέσα σε έναν κύκλο και, στο σημείο της διασταύρωσης, έναν ιπτάμενο γρύπα, το έμβλημα της ένωσης νεολαίας των *Βάντερφόγκελ*. Ο Ότγκερ Γκρεφ έπεσε το 1917, μα οι πιστοί του ακόλουθοι συνέχισαν το έργο του. Όταν, μετά το ντροπιαστικό τέλος του Παγκοσμίου Πολέμου, έκαναν την εμφάνισή

---

[3] Σ.τ.Μτφ.: γερμ. «Frisch-Fromm-Froh-Frei».

[4] Σ.τ.Μτφ.: γερμ. *Arierparagraph*. Ειδικός όρος πολλών οργανώσεων, συλλόγων, ομάδων, κτλ. της Γερμανίας και της Αυστρίας, όπου για να γίνει κανείς μέλος, θα έπρεπε να έχει αποκλειστικά Άρια καταγωγή. Συνεπώς, απαγόρευαν την είσοδο σε Ιουδαίους. Ο όρος έπαψε να υπάρχει μετά την πτώση της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας.

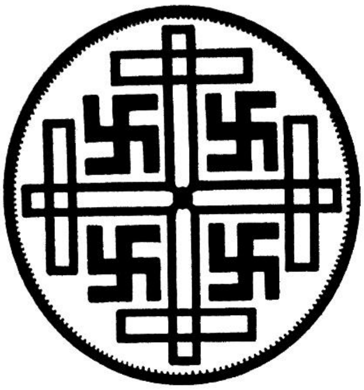
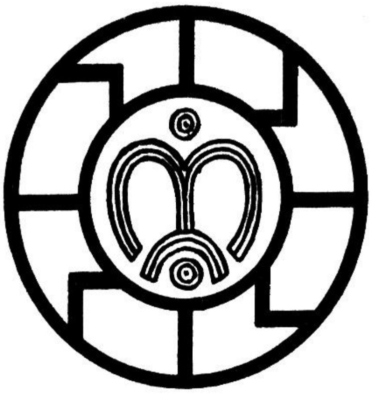
[5] Σ.τ.Μτφ.: γερμ. *Wandervogel*. Το όνομα του κινήματος σημαίνει «περιπλανώμενο πτηνό» και η βασική του αρχή ήταν η υπέρβαση των περιορισμών της κοινωνίας και η επιστροφή στη φύση και στην ελευθερία. Το κίνημα αυτό ήταν ρομαντικό, κι έδινε έμφαση στο πνεύμα της περιπέτειας και στην προσωπική υπευθυνότητα. Επίσημα, ιδρύθηκε στις 4 Νοεμβρίου του 1901, από τον Καρλ Φίσερ.

τους οι Ομάδες Αυτοάμυνας και τα Φράικορπς, οι στρατιώτες-μέλη των *Βάντερφόγκελ* συνδέθηκαν μαζί τους και εισήγαγαν τη Σβάστικα στο λαϊκό κίνημα.

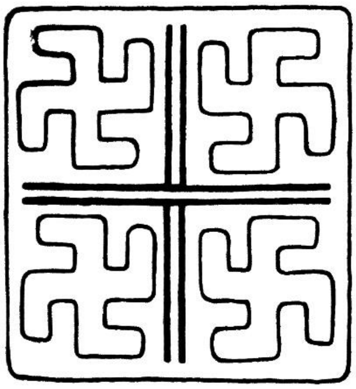
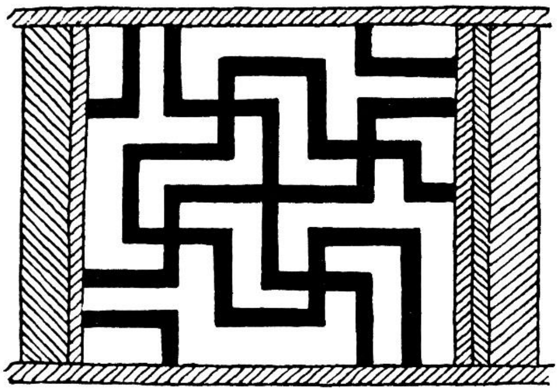
Τώρα, εάν ένα σύμβολο, όπως το σημερινό σύμβολο του λαού μας, έχει ή δεν έχει μια πλούσια ιστορία, είναι κάτι που δεν θα πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους. Ο Ναπολέων – ένας σπουδαίος πολιτικός – γνώριζε πόσο σημαντική ήταν η σύνδεση του σήμερα με την αξία της παράδοσης του χθες. Επίσης, από ψυχολογική οπτική γωνία, έκανε το απολύτως ορθό όταν – στη Μάχη των Πυραμίδων – ενέπνευσε τους γρεναδιέρους του με την εξής φράση, δείχνοντας τις πυραμίδες: «Σας κοιτούν, αφ' υψηλού, πέντε χιλιετίες!» Το ίδιο ισχύει και για τη Σβάστικα! Δεν είναι καίρια μόνο η σημασία με την οποία συνδέουμε, σήμερα, τη Σβάστικα, μα και η γνώση του παρελθόντος της, της προέλευσής της και του νοήματός της. Συνεπώς, το σύμβολο θα καταστεί όλο και πιο πολύτιμο και σεβάσμιο σε μας, ειδικά από τη στιγμή που ο Φύρερ μας γνωρίζει το παρελθόν και τη σημασία του, υψώνοντας τη Σβάστικα ως το σύμβολο του Κινήματος, ανοίγοντας, έτσι, τον δρόμο για να γίνει αυτή το σύμβολο του ενωμένου Ράιχ. Στο βιβλίο του *«Ο Αγών Μου»*, εκείνος γράφει: «Ως Εθνικοσοσιαλιστές, βλέπουμε στη σημαία μας το Πρόγραμμά μας. Στο *ερυθρό*, βλέπουμε τη σοσιαλιστική ιδέα του Κινήματος, στο *λευκό*, την εθνικιστική, και στη *Σβάστικα*, την αποστολή του αγώνα για τη νίκη του Άριου ανθρώπου και, ταυτόχρονα, την ιδέα της παραγωγικής εργασίας, που, από μόνη της, ήταν ανέκαθεν – και πάντοτε θα είναι – αντισημιτική.»[6]

Τώρα, λοιπόν, που γνωρίζουμε την ιστορία των πέντε χιλιάδων ετών της Σβάστικας, δεν θα πρέπει να εκπλησσόμαστε όταν βρίσκουμε τη Σβάστικα εκτός Γερμανίας, ως κρατικό έμβλημα. Την κομίζουν τα φινλανδικά και λετονικά αεροπλάνα. Σε μας, είναι ξεκάθαρο από πού προέρχεται αυτή, διότι εδώ, κατά τους προϊστορικούς χρόνους, όπως άλλωστε και κατά τη μετάδοση του συμβόλου μέσα από την πορεία της στο εξωτερικό – κατά την πορεία, δηλαδή, της εξάπλωσης των Αρίων – η Σβάστικα χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα. Εκείνος που ταξιδεύει στον κόσμο, θα διακρίνει συχνά τη Σβάστικα σε πλοία που δεν είναι γερμανικά. Επί παραδείγματι, την κομίζουν τα πλοία της ισλανδικής ναυτιλιακής εταιρείας και οι εταιρείες των ατμόπλοιων της βόρειας

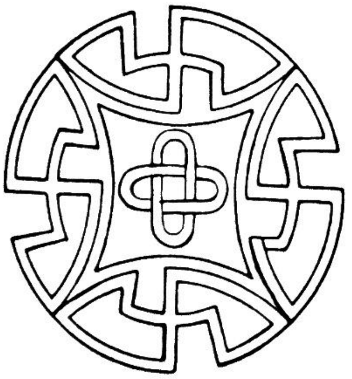
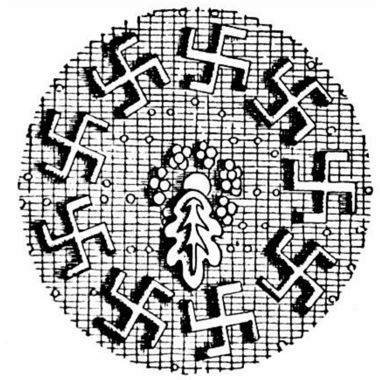
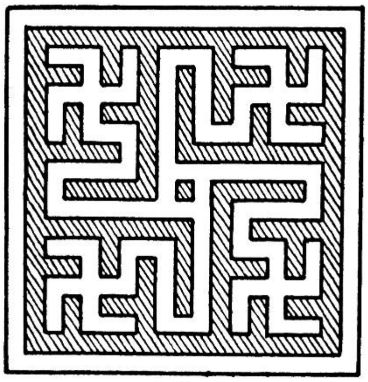
[6] Σ.τ.Μτφ.: Για τη μετάφραση του συγκεκριμένου χωρίου, χρησιμοποιήθηκε η έκδοση στα Γερμανικά (σελ. 557 στο πρωτότυπο), του έτους 1936.

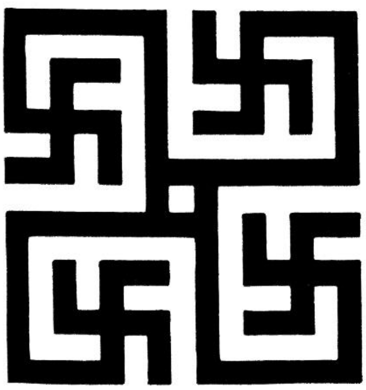
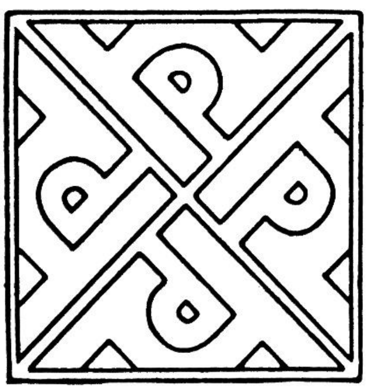
Πάνω: Τρεις δίσκοι με Σβάστικες, από το 500 π.Χ. Η μεσαία βρέθηκε στον τάφο μιας Γερμανίδας ιέρειας

Αριστερά: Σταυρός με τέσσερις Σβάστικες (Εποχή του Χαλκού). Δίπλα σε αυτόν: Μοτίβο με σταυρό από πέντε Σβάστικες. Από μια τεφροδόχο των Βανδάλων (αρχές της Κοινής Εποχής)

Πάνω: Ηλιακός Τροχός από τέσσερις Σβάστικες (Ναός στη Θεσσαλονίκη. 7ος αιώνας). Ηλιακός Τροχός από Σβάστικες (κειμήλιο του Καθεδρικού Ναού του Μάριευμάντελ, Χάλμπερστάντ). Σταυρός με τέσσερις Σβάστικες, από τα άμφια της Θείας Λειτουργίας του επισκόπου του Μπόχολτ (πέθανε το 1341)

Αριστερά: Τέσσερις Σβάστικες από το αντιμήνσιο του Καθεδρικού Ναού του Χάλμπερστάντ, από το έτος 1250. Η Σβάστικα, ως μονόγραμμα του Χριστού: ΧΡ (Τουλούζη, 8ος αιώνας)

Ισπανίας, ενώ την απεικονίζει, επίσης, μια επιχείρηση της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Και σε αυτήν την περίπτωση, επίσης, συνδέονται τα χνάρια με το παρελθόν, διότι η Σβάστικα για τους Βάσκους είναι το σύμβολο της πολιτικής τους ανεξαρτησίας, ενώ ακούσαμε από την Αμερική ότι για τους Ινδιάνους, αυτό ήταν ένα οικείο, ηλιακό σύμβολο. Από την ίδια πηγή, μαθαίνουμε ότι κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου, η Σβάστικα ήταν το έμβλημα της 45ης Μεραρχίας Πεζικού των Η.Π.Α. Αν, λοιπόν, στις μέρες μας, ο σχηματισμός του αγγλικού Μηχανοκίνητου Πυροβολικού φέρει το ίδιο σύμβολο, τότε, δεν είναι δύσκολο να αναγνωριστεί, κι εδώ επίσης, η προέλευση αυτού, διότι η Αγγλία, μέσω της εδαφικής κατοχής της Ινδίας, βλέπει τη Σβάστικα στην πιο ζωηρή της χρήση. Έτσι, στην Αγγλία, μέσω των αποικιακών αξιωματούχων της, η Σβάστικα χρησιμοποιείται επίσης με την ινδική ερμηνεία της «καλής τύχης» και της «σωτηρίας». Εξαιρετικά περίεργο είναι το γεγονός ότι η πρώτη και μοναδική σημαία της Κοινωνίας των Εθνών, κατά την περίοδο ίδρυσής της, κόμιζε, κι αυτή, τη Σβάστικα. Την είχε σχεδιάσει ο Δρ. Λάσιτς, ένας Σλοβένος που είχε γεννηθεί στο Βελιγράδι, ο οποίος το 1920 ήταν μέλος της Επιτροπής των συνόρων Πολωνίας-Λιθουανίας. Χρησιμοποιήθηκε ως σημαία της Κοινωνίας των Εθνών – στην ουδέτερη ζώνη γύρω από το Βίλνιους – επάνω σε αυτοκίνητα και ναυλωμένες αμαξοστοιχίες. Στην επάνω δεξιά γωνία της, μέσα σε ένα απαλό, κυανό φόντο, απεικονιζόταν ένα τετράγωνο με τη Σβάστικα, το «σύμβολο της ορθότητας και της δικαιοσύνης».

Καταλήγοντας, επιθυμώ να αναφέρω μια προσωπική εμπειρία. Στη Βαρκελώνη, έπρεπε να αγοράσω κάτι φάρμακα από ένα φαρμακείο. Εκεί, παρατήρησα ότι ο φαρμακοποιός δεν έτρεφε και τη μεγαλύτερη συμπάθεια για τη Γερμανία. Αφού τον ρώτησα τι τον ενοχλούσε σε μας, μου απάντησε κοφτά: «Η σημαία της Σβάστικας!». Έκπληκτος, ζήτησα να μάθω τον λόγο για τον οποίο εκείνος αποστρεφόταν το συγκεκριμένο σύμβολο, ένα σύμβολο που έχει παίξει σπουδαίο ρόλο, ακόμη και στην ιστορία της δικής του πατρίδας. Καλά, δεν γνώριζε ο ίδιος ότι στην είσοδο της κρύπτης του περίφημου Καθεδρικού Ναού της Βαρκελώνης υπάρχει σμιλεμένη μια τεράστια, ευρεία Σβάστικα; Έδειχνε να χάνει την ψυχραιμία του. Έτσι λοιπόν, επισκεφθήκαμε τον καθεδρικό ναό. Στον δρόμο της επιστροφής, του εξήγησα την ιστορία της Σβάστικας. Ότι είναι το σύμβολο του νικηφόρου φωτός του ήλιου, της ισχύος, του απείρου. Άρχισε τότε να απολογείται. Προηγουμένως,

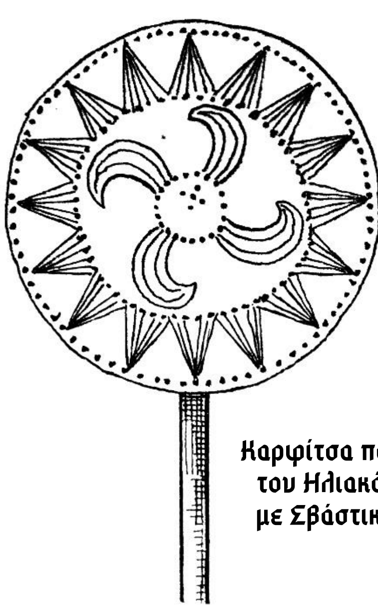
πίστευε ότι η Σβάστικα ήταν απλά ένα σύμβολο του αντισημιτισμού. Του είπα, αυτοστιγμεί, ότι αυτό είναι ένα δευτερεύον, αναπόφευκτο επακόλουθο, διότι παρόλο που η Σβάστικα είχε ξεκινήσει τη νικηφόρα πορεία της, έχοντας κάποτε εξαπλωθεί από τους Άριους σε όλον τον κόσμο, αυτή δεν έγινε ποτέ αποδεκτή από τον αρχαίο Σημιτισμό, κι έχει – για καλό λόγο – παραμείνει, γι’ εκείνους, ξένη. Σήμερα, κάποιος ίσως θεωρήσει αυτό το γεγονός ως την κάπως αρνητική διάσταση του συμβόλου της Σβάστικας.

Για τους Γερμανούς του Τρίτου Ράιχ, ωστόσο, αυτή έχει ένα θετικό νόημα. Αναδυόμενη κατά το μακρινό παρελθόν από το αίσθημα και την ενόραση των προγόνων μας ως το σύμβολο του είδους τους, της ισχύος τους και της τρανής τους θέλησης, η Σβάστικα, με την άνοδό της από τη χιλιετή ενδοσκόπησή της, έχει γίνει, ξανά, το σύμβολο της αγνότητας της φυλετικής μας κοινότητας και του σθένους της. Είναι ένα ανυπέρβλητο, νικηφόρο σύμβολο της επιβεβαίωσης της ίδιας της ζωής, της εγκαρδιότητας και της δημιουργικής ισχύος του λαού μας. Είναι το ιερό σύμβολο της αιώνιας Γερμανίας!

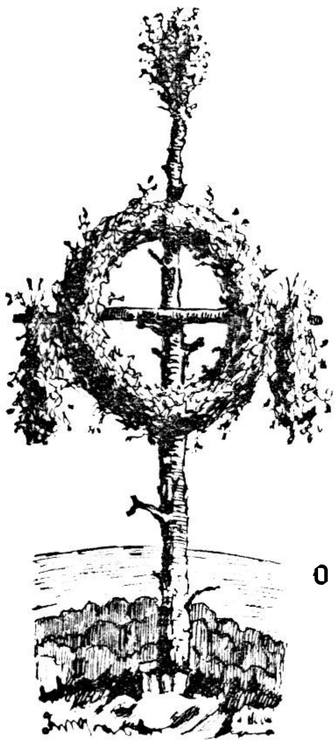
Καρφίτσα που απεικονίζει τον Ηλιακό Τροχό (1000 π.Χ.)

Καρφίτσα που απεικονίζει τον Ηλιακό Τροχό, μαζί με Σβάστικα (1000 π.Χ.)

Σβάστικα, επάνω σε κουτάρι (περίπου 300 μ.Χ.)

Ο Ηλιακός Τροχός στο Κβέστε, λαϊκό έθιμο (Χαρτζ)

Σουηδικό *Γιουλ*-Δέντρο, έθιμο του κατακαλόκαιρου

Χριστιανικός ταφικός σταυρός ως Ηλιακός Τροχός, στο Κβέστε

Τρεις όψεις της γερμανικής τεφροδόχου του Νήσσαν, με Σβάστικα, σταυρό και το Ίρμινσουλ (200 μ.Χ.)